

Î N C H E I E R E

02 decembrie 2015

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președinte, judecătorul
Judecătorii

Ala Cobăneanu
Valentina Clevadi
Tamara Chișca-Doneva

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de Popușoi Gheorghe,

în pricina civilă la cererea de chemare în judecată lui Popușoi Gheorghe împotriva Ministerului Tehnologiei Informaționale și Comunicațiilor și Întreprinderii de Stat „Pentru exploatarea Clădirilor” cu privire la anularea ordinului, restabilirea în funcție, obligarea emiterii ordinului de modificare a contractului individual de muncă, încasarea salariului restant, indemnizației pentru salariul restant și repararea prejudiciului moral,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 20 mai 2015, prin care a fost admis apelul declarat de Popușoi Gheorghe, casată hotărârea Judecătoriei Centru mun. Chișinău din 05 noiembrie 2014 și emisă o nouă hotărâre prin care cerințele cu privire la anularea ordinului de concediere au fost respinse ca fiind depuse tardiv, iar în rest cerințele au fost respinse ca neîntemeiate,

c o n s t a t ă :

La 08 mai 2014, Popușoi Gheorghe a depus cererea de chemare în judecată împotriva Ministerului Tehnologiei Informaționale și Comunicațiilor și Întreprinderii de Stat „Pentru exploatarea Clădirilor” cu privire la anularea ordinului, restabilirea în funcție, obligarea emiterii ordinului de modificare a contractului, încasarea salariului restant, indemnizației pentru salariul restant și repararea prejudiciului moral.

În motivarea acțiunii reclamantul a indicat că prin decizia Curții Supreme de Justiție din 09 octombrie 2013, s-a finalizat litigiul cu privire la încasarea de la Ministerul Tehnologiei Informaționale și Comunicațiilor în beneficiul său a salariului pentru absența forțată de la serviciu pentru perioada 21 septembrie 2011 – 12 februarie 2012 în mărime de 56 964 lei și prejudiciului moral în mărime de 5 000 lei, toate acțiunile în privința relațiilor de muncă până la această dată fiind suspendate și nevalorificate de către părți.

Astfel, cu referire la prevederile art. 330 alin. (1) și (2) din Codul muncii, menționează că, una din obligațiunile angajatorului este compensarea salariului neprimit iar în caz de reținere din vina angajatorului a salariului cuvenit, salariatului i se plătește suplimentar pentru fiecare zi de întârziere 0,1 la sută din suma neplătită în termen.

Prin urmare, menționează că angajatorul are obligația legală pentru compensația salariului neprimit pentru perioada 21 septembrie 2011 - 12 februarie 2012 în sumă de 56 964 lei, iar mărimea compensației pentru perioada respectivă este de 51 044, 77 lei.

Totodată, invocând prevederile art. 83 alin. (1) și (4) Codul muncii, susține că părțile contractului individual de muncă nu și-au valorificat drepturile procesuale de a înceta contractul individual de muncă și acesta se consideră încheiat pe o perioadă nedeterminată, or, contractul individual de muncă fiind încheiat pe o perioadă nedeterminată continuă să fie în vigoare și termenul acestuia este pe o perioadă nedeterminată.

Susține că la data de 22 decembrie 2012, în scopul executării hotărârii Judecătoreiei Centru mun. Chișinău din 21 decembrie 2012, pîrîtul a emis ordinul nr. 123p cu privire la restabilirea sa în funcție și tot în aceeași zi a emis ordinul nr. 124p cu privire la încetarea contractului individual de muncă în legătură cu expirarea termenului contractului de muncă, fără a ține cont de prevederile art. 83 alin. (4) din Codul muncii, care reglementează încetarea contractului individual de muncă pe durată determinată, precum și de faptul că hotărîrea judecătorească cu privire la restabilirea în funcție a devenit definitivă și irevocabilă.

În aceste condiții, consideră că ordinul de concediere nr. 124p din 22 decembrie 2012, urmează a fi anulat cu restabilirea în funcție și obligarea pîrîtului de a emite un ordin de modificare a contractului individual de muncă din perioadă determinată în perioadă nedeterminată.

Mai menționează că începînd cu data de 13 februarie 2012, pîrîtul contrar prevederilor legale, intenționat, nu i-a permis să înceapă activitatea de serviciu și nu i-a achitat salariul, acumulînd o datorie la salariu în sumă de 315 120 lei, ce constituie salariul în sumă de 12 120 lei pentru o perioadă de 12 luni.

Respectiv, prin prisma art. 330 alin. (2) din Codul muncii și dat fiind faptul că în urma concedierii ilegale i-au fost cauzate daune morale, inclusiv, suferințe psihice și fizice, pîrîtul urmează să-i compenseze restanțele la salariu în sumă de 119 685 lei, și prejudiciul moral suportat în mărime de 25 000 lei.

Solicită Popușoi Gheorghe anularea ordinului de concediere nr.124p din 22 decembrie 2012, restabilirea în funcție fără crearea obstacolelor în executarea contractului individual de muncă, obligarea emiterii ordinului de modificare a contractului din termen determinat în termen nedeterminat și încasarea din contul Ministerului Tehnologiei Informației și Telecomunicațiilor și ÎS „Pentru Exploatarea Clădirilor” compensației pentru salariul neprimit pentru perioada 21 septembrie 2011 - 12 februarie 2012 în mărime de 51 044,77 lei, salariului restant pentru perioada de la 13 februarie 2012 și pînă în prezent în mărime de 315 120 lei, compensației pentru salariu neprimit pentru perioada 13 februarie 2012 și pînă în prezent în mărime de 119685 lei și repararea prejudiciului moral în mărime de 25 000 lei.

Ulterior, Popușoi Gheorghe a depus cereri cu privire la majorarea cerințelor înaintate, prin care din motivele invocate în acțiunea inițială a solicitat în final, anularea ordinului de concediere nr.124p din 22 decembrie 2012, restabilirea în funcție, fără crearea obstacolelor în executarea contractului individual de muncă, obligarea emiterii ordinului de modificare a contractului din termen determinat în termen nedeterminat, încasarea în mod solidar din contul Ministerului Tehnologiei Informației și Telecomunicațiilor și ÎS „Pentru Exploatarea Clădirilor” în beneficiul său a sumei de 51 044,77 lei cu titlu de compensație pentru salariul neprimit pentru perioada 21 septembrie 2011 – 12 februarie 2012, sumei de 44 659, 77 lei cu titlu de compensație

pentru salariul neprimit pentru perioada 13 februarie 2012 – 07 aprilie 2013, sumei de 399 960 lei cu titlu de salariu restant pentru perioada 13 februarie 2012 - 05 noiembrie 2014, sumei de 190 853,64 lei cu titlu de compensație pentru salariul neprimit în perioada 13 februarie 2012 - 05 noiembrie 2014 și suma de 25 000 lei cu titlu de prejudiciu moral.

Prin hotărârea judecătorească Centru mun. Chișinău din 05 noiembrie 2014, acțiunea a fost respinsă, și anume: cerințele cu privire la anularea ordinului de concediere fiind respinse ca fiind depuse tardiv, iar restul cerințelor au fost respinse ca neîntemeiate.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 20 mai 2015, a fost admis apelul declarat de Popușoi Gheorghe, casată hotărârea primei instanțe, din motiv că nu a fost semnată de judecătorul care a examinat pricina, și emisă o nouă hotărâre prin care cerințele cu privire la anularea ordinului de concediere au fost respinse ca fiind depuse tardiv, iar în rest cerințele au fost respinse ca neîntemeiate.

Pentru a decide astfel, instanța de apel cu referire la prevederile art. 361 din Legea privind sistemul bugetar și procesul bugetar nr. 847-III din 24 mai 1996, care indică că instituțiile publice dispun de dreptul de executare benevolă a documentelor executorii în termen de 6 luni de la data prezentării acestora spre executare, a reținut că copia deciziei Curții Supreme de Justiție din 09 octombrie 2013, prin care a fost finalizat litigiul și încasat de la Ministerului Tehnologiei Informației și Comunicațiilor în beneficiul lui Popușoi Gheorghe salariul pentru absența forțată de la muncă în perioada 21 septembrie 2012 - 12 februarie 2012 în mărime de 56 964 lei, a fost prezentată de Popușoi Gheorghe spre executare la data de 02 decembrie 2013 și a fost executată la data de 04 aprilie 2014, fapt ce se confirmă prin Dispoziția MTIC nr. d-09 (f.d. 101).

Astfel, hotărârile judecătorești cu privire la încasarea salariului restant pentru perioada 21 septembrie 2011 - 12 februarie 2012 în sumă de 56 964, au fost executate în interiorul termenului de 6 luni prevăzut de art. 361 din Legea menționată.

Totodată, invocând reglementările art. 355 alin. (1) din Codul muncii, instanța de apel a stabilit că Popușoi Gheorghe a luat cunoștință cu ordinul cu privire la încetarea contractului de muncă din 22 decembrie 2012 la data de 24 decembrie 2012, termenul de contestare a acestuia expirând la data de 24 martie 2013, cu toate acestea Popușoi Gheorghe s-a adresat în instanța de judecată doar la data de 08 mai 2014 și fără a prezenta careva probe ce ar confirma faptul omiterii termenului din motive întemeiate.

La fel, instanța de apel a constata că deși prin hotărârea Judecătorească Centru mun. Chișinău din 21 decembrie 2012 a fost restabilit în funcție începând cu data de 07 noiembrie 2011, restabilirea a avut loc doar în limitele temporale ale contractului individual de muncă, care a expirat la data de 12 februarie 2012, iar pînă la această dată reclamantului i-au fost achitate toate plățile salariale.

Prin urmare, instanța a stabilit că nu există nici un temei juridic legal pentru a-l îndreptăți pe Popușoi Gheorghe să solicite încasarea sumelor salariale de la Ministerul Tehnologiei Informației și Comunicațiilor, compensarea acestora în baza art. 330 alin. (2) din Codul muncii, deoarece la caz s-a constata incontestabil că Ministerul Tehnologiei Informației și Comunicațiilor nu a reținut în perioada respectivă careva plăți ale reclamantului Popușoi Gheorghe.

La 22 septembrie 2015, Popușoi Gheorghe a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei instanței de apel cu emiterea unei noi hotărâri prin care să fie admise cerințele cu privire la încasarea sumei

de 51 044,77 lei cu titlu de compensație pentru salariul neprimit pentru perioada 21 septembrie 2011 - 12 decembrie 2012.

În motivarea recursului a invocate că instanța de apel în cadrul examinării cauzei a comis încălcarea eronată a normelor de drept material prin neaplicarea legii care trebuia să fie aplicată.

Astfel, menționează că salariul pentru absența forțată de la muncă pe perioada 21 septembrie 2011 - 12 februarie 2012 în mărime de 56 964 lei, i-a fost achitat la data de 07 aprilie 2014, iar din acest motiv prin prisma art. 330 alin. (2) Codul muncii urmează să i se plătească suplimentar pentru fiecare zi de întârziere 0,1 la sută din suma neplătită în termen și anume suma de 51 044,77 lei.

Totodată, consideră că la examinarea cauzei instanța a aplicat eronat prevederile art. 335 alin. (1) lit. a) din Codul muncii, care prevede termenul de prescripție pentru litigiile de muncă de 3 luni, deoarece reieșind din reglementările lit. b) a aceleiași norme juridice, în cazul în care obiectul litigiului constă în plata unor despăgubiri salariale sau de altă natură ce i se cuvin salariatului termenul de prescripție pentru apărarea dreptului încălcat este de 3 ani.

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de către Popușoi Gheorghe este inadmisibil din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) CPC, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin.(4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art.432 alin. (2), (3) și (4).

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de către Popușoi Gheorghe nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432, alin.(2), (3) și (4) CPC, or recurentul nu a invocat nici un temei care ar indica la ilegalitatea deciziei instanței de apel.

Mai mult, argumentele invocate în recurs se axează asupra fondului cauzei, constituind o reproducere a celor aduse în cererea de apel.

Astfel, sunt apreciate critic argumentele cu referire la faptul că, instanța de apel a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată și anume prevederile art. 335 alin. (1) lit. a) din Codul muncii, care reglementează termenul de prescripție de 3 luni de zile pentru litigiile de muncă, obiectul litigiului fiind plata unor despăgubiri salariale ce i se cuvin, iar termenul de prescripție pentru apărarea dreptului încălcat este de 3 ani de zile.

Aceasta deoarece, instanța de apel a aplicat prevederile art. 335 al. (1) lit. a) din Codul muncii, doar în partea cerințelor cu privire la anularea ordinului de concediere, pe când, cerințele reclamantului cu privire la încasarea plăților salariale au fost respinse ca neîntemeiate.

Prin urmare, argumentele recursului nu indică la încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural de către instanța de apel, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. art. 432, alin.(2), (3) și (4) CPC.

Aici, completul Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ține să menționeze că conform jurisprudenței CEDO, recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Purcell contra Irlandei, 16 aprilie 1991), pe când în recursul declarat de către Popușoi Gheorghe, asemenea aspecte nu se regăsesc.

Distinct de cele relatate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de către Popușoi Gheorghe ca inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 270, 431 alin. (2), art. 433 lit. a), art. 440 CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e :

Recursul declarat de către Popușoi Gheorghe se consideră inadmisibil.
Încheierea este irevocabilă.

Președinte, judecătorul

Ala Cobăneanu

Judecătorii

Valentina Clevadi

Tamara Chișca-Doneva